

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **M. V.**, zast. Mgr. Martinem Razímem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Pavla Hanuše 252 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2012, č. j. OAM-181/ZA-ZA15-K01-2012, ve věci mezinárodní ochrany, takto:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Výši odměny ustanoveného zástupce si krajský soud vyhrazuje do samostatného rozhodnutí.**

Odůvodnění:

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Správní orgán tak učinil poté, kdy se seznámil s důvody uváděnými žalobcem, které doplnil o informace vztahující se k Ukrajině, jejíž je žalobce státním občanem.

Z přednesu žalobce vyplynulo, že Ukrajinu opustil již v roce 1995 a jediným důvodem byly okolnosti ekonomické, kdy do České republiky vycestoval za prací. Popřel jakékoli problémy se státními orgány své země či potíže se soukromými osobami. Ozřejmil, že se za pobytu v České republice seznámil s paní Mariyou Petrunyakovou, se kterou má dvě nezl. dcery, které se obě narodily na území České republiky. Z důvodů nedostatečného zdravotního pojištění mu bylo zrušeno povolení k pobytu. Návrat na Ukrajinu vyloučil jednak proto, že by nebyl schopen rodinu zabezpečit, neboť v zemi nemá žádné zázemí a je málo pravděpodobné, že by se mu podařilo zajistit si zaměstnání. Dále odkázal na problémy své družky, která byla na Ukrajině fyzicky napadána svým bývalým manželem a v případě návratu by se situace mohla opakovat. Žalovaný vyhodnotil skutečnosti žalobcem přednesené na podkladě shromážděných informací a důvody pro vyhovění jeho žádosti neshledal.

Výše označené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou. Namítal pochybení žalovaného, který se nedostatečným způsobem vypořádal se všemi okolnostmi žalobcova případu. Zdůraznil problémy své družky paní Petrunyak spočívající v konfliktech s bývalým manželem, kdy kompetentní orgány Ukrajiny postupovaly v minulosti laxně a neposkytly jí adekvátní pomoc. Hrozí tak reálné obavy, že v případě jejich návratu se situace bude opakovat a opět zůstanou bez potřebné ochrany. Dále namítl, že správní orgán nevzal v úvahu skutečnost, že nezl. dcera žalobce a jeho družky Ruslana je rovněž účastnicí samostatného řízení o udělení mezinárodní ochrany, které však do doby současné nebylo ukončeno. Žalovaný tak nemohl bez dalšího vyloučit, že by na žalobce mohlo dopadnout ust. § 13 zákona o azylu. Z týchž důvodů žalobce nepovažoval za dostatečně odůvodněné zamítavé rozhodnutí v té části, kde byly řešeny podmínky udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tzv. humanitární azyl a porušil tak ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když dostatečně objektivně neposoudil celkovou situaci žalobcovy rodiny. Z již uvedených důvodů považoval za nesprávné rozhodnutí žalovaného i ve vztahu k ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, které upravuje tzv. doplňkovou ochranu. Popsané důvody považoval za dostatečné pro zrušení napadeného rozhodnutí vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě s datem 27. prosince 2012 jednoznačně popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na samotnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a důvody jím uváděné, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a odůvodnění vlastního rozhodnutí. Oprávněnost žalobních námitek popřel s ohledem na obsah a výsledek vedeného správního řízení. Připomněl, že žádost žalobce s ohledem na délku jeho pobytu na

území České republiky se jeví účelovou a to se snahou zajistit si legalizaci pobytu. Obavy žalobce a jeho družky z jejího bývalého manžela lze díky rozloze Ukrajiny
Pokračování 28Az 18/2012

-3-

jistě vyřešit přestěhováním se do jiné oblasti, kde by se případnému konfliktu vyhnuli. Úvahy, které vedly správní orgán k negativnímu rozhodnutí, jsou podrobně zachyceny v odůvodnění rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal krajský soud při jednání za přítomnosti obou stran, když tlumočníka žalobce výslovně nepožadoval. Krajský soud připomněl, že je zde pod sp. zn. 28 Az 19/2012 vedeno řízení o žalobě paní Petrunyak a nezl. Nadji Adriany, když prvně jmenovaná je družkou žalobce a nezl. žalobkyni je otcem. O jejich žádosti rozhodl správní orgán 13. 7. 2012 rovněž negativně. Zástupce žalobce poukázal na skutečnost, že do doby současné nebylo rozhodnuto o žádosti druhé nezl. dcery účastníků Ruslany, nelze předjímat výsledek, a proto s poukazem na znění § 14b zákona o azylu navrhl krajskému soudu přerušit či odročit řízení do doby rozhodnutí místně příslušného soudu. Krajský soud návrhu nevyhověl s následujícím vysvětlením: nezl. dcera žalobce a jeho družky se narodila již na území České republiky. Pokud ani jeden z rodičů neuváděl žádné zjevně azylově relevantní důvody, které by mohly vysvětlit jejich odchod z Ukrajiny či by mohly být reálným podkladem obav z návratu, lze jistě uzavřít, že nezl. žalobkyně by s ohledem na místo svého narození nebyla schopna přednést žádné další azylové tvrzení, které by správní orgán při svém rozhodování již nezohlednil.

Následně provedl krajský soud důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti:

Žalobce přicestoval na území republiky v roce 2005 a to výhradně podnícen ekonomickou situací na Ukrajině a zjištěním, že v té době bylo v České republice pracovních příležitostí dostatek. Jak v žádosti uplatněné dne 21. 6. 2012, tak i v pohovoru konaném dne 4. 7. 2012 potvrdil, že důvodem opuštění Ukrajiny byly toliko ekonomické problémy, tzn. nedostatek pracovních příležitostí. Jakékoli potíže či konflikty se státními orgány event. problémy se soukromými osobami popřel, svůj zdravotní stav označil za dobrý. V České republice pobýval spolu se svojí družkou a jejich dvěma dětmi bez problémů, o rodinu se řádně staral a dokázal ji uživit a to až do roku 2011, kdy ve snaze ušetřit pro rodinu finanční prostředky platil nesprávné zdravotní pojištění, a proto mu nadále nebyl nadále prodloužen pobyt na území. Zdůraznil, že z rodinných důvodů se na Ukrajinu vrátit nemohou, neboť bývalý manžel jeho družky tuto v minulosti fyzicky napadal, pomoci se jí nedostalo a lze předpokládat, že by ve svém chování pokračoval (informace od družky žalobce na základě telefonických rozhovorů s dcerou z prvního manželství).

Součástí správního spisu je rovněž kopie žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná družkou žalobce paní Petrunyak, kterou uplatnila jménem svým a rovněž jménem nezl. dcery Nadji Adriany. Ze žádosti vyplývá, že jmenovaná odešla z Ukrajiny rovněž za prací. Jediné problémy jí působil bývalý manžel, který ji fyzicky opakovaně napadal, byť o tom věděla policie. Po rozvodu s ním proto Ukrajinu

opustila, vrátit se zpět nemůže, neboť se ho i nadále bojí a navíc nemá na Ukrajině žádné zázemí, kam by se mohla s dětmi nastěhovat. Po zdravotní stránce zmínila
Pokračování 28Az 18/2012

-4-

problémy se srdcem a nervovou nevyrovnanost, léčila se na Ukrajině, odkud jí i nadále posílají léky, v České republice léčbu nevyhledala. Jménem nezl. podala žádost proto, že nebude schopna zabezpečit jí na Ukrajině důstojný život jako v České republice. Rovněž je ve spise kopie evidenční karty nezl. Ruslany, z níž vyplývá, že o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 8. 3. 2010 nebylo doposud soudem pravomocně rozhodnuto.

Dále správní spis obsahuje informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se zejména o Informace MZV ČR č. j. 96078/2010-LPTP ze dne 25. února 2010, Výroční zprávu Human Rights Watch – Ukrajina z ledna 2011 a ledna 2012, Informace MZ USA z 11. března 2010 o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 a tatáž informace z 8. dubna 2011 pro rok 2010, dále čtyři Informace MZV ČR č. j. 113176/2009-LPTP ze dne 23. července 2009, č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. ledna 2010, č. j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. července 2009 a č. j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011. Posledně uvedené informace jsou obsahově zaměřeny na otázku možného a bezpečného návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu na Ukrajinu, na možnost stěžovat si na postup příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, zmiňují úřad ombudsmana a jeho možnosti, stručně zmiňují činnost nevládních organizací a jejich postavení apod. Komplex zpráv doplňují informace obsažené v aktuální databázi ČTK se zaměřením na Ukrajinu. Žádné návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nevznsl.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající

stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem
Pokračování 28Az 18/2012

-5-

pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Jak z informací přednesených žalobcem před správním orgánem, tak ani z obsahu žalobních námitek nebylo možno dovodit, že by na žalobce mohlo dopadnout některé z ust. zákona o azylu umožňující přiznat určitý typ mezinárodní ochrany (resp. doplňkové ochrany). Je zcela zjevné - a žalobce se tím netajil v průběhu správního ani soudního řízení - že důvodem jeho odchodu z Ukrajiny byly výlučně ekonomické problémy. Opakovaně Nejvyšší správní soud v Brně judikoval, že tato skutečnost, pochopitelně sama o sobě, není azylově relevantním důvodem. Návratu se žalobce brání jak poukazem na svoji rodinnou situaci, kdy na Ukrajině nemá žádné zázemí, o zaměstnání je nouze a rodinu by jen těžko uživil, ta rovněž odkazem na problémy své družky s bývalým manželem. K tomuto tvrzení správní orgán zaujal stanovisko, které podpořil jak vlastní úvahou, tak odkazem na obsah shromážděných informací. Zcela správně namítl, že obavy z možných negativních reakcí bývalého manžela družky žalobce lze eliminovat místem budoucího pobytu na Ukrajině a právě tak využitím mechanismů ochrany, které jsou dle informací žalovaným shromážděných na Ukrajině dostupné, tedy objektivně možnost podat si na chování konkrétní osoby stížnost, v případě nečinnosti kompetentních orgánů uplatnit stížnost i vůči nim, existence nevládních organizací či existence samotného ombudsmana (obsah výše uvedených zpráv).

Případ žalobce, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, je nepochybně podnícen ztrátou legálního pobytu na území České republiky a tedy snahou volit dostupné možnosti proto, aby zde spolu s družkou a nezl. dětmi mohli i nadále pobývat. Finančně organizační problémy žalobce, které ve svém důsledku vedly ke ztrátě povolení k pobytu, nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, neboť se obsahu zákonných ustanovení tuto problematiku upravujících vymykají. Problém legalizace pobytu či její složitost nemůže být důvodem pro kladné posouzení jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany a to s ohledem na zcela konstantní soudní judikaturu. Např. NSS v Brně v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005 sp. zn. 7 Azs 187/2004 uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněny strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.*“

Obdobně se NSS vyjádřil v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005 sp. zn. 7 Azs 187/2004, ve kterém uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněny strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.*“

Je tak zjevné, že v případě žalobce nedošlo k naplnění podmínek ust. § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Tento závěr – i přes námitku zástupce žalobce týkající se dosud neukončeného přezkumného soudního řízení ve věci nezl. Ruslany – si krajský soud učinil z důvodů již výše zmiňovaných (nezl. se narodila již na území České republiky, její rodiče opustili Ukrajinu především z ekonomických důvodů, problémy její matky – fyzické útoky bývalého manžela – je možno řešit prostřednictvím kompetentních orgánů).

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud rozhodl, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, které popsal v odůvodnění svého rozhodnutí a z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Ač je odůvodnění žalovaného stručné, je třeba žalobci připomenout, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok, že tato vazba a sdílení společné domácnosti včetně výchovy společného nezl. dítěte nezakládá důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud přisvědčuje. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v*

nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu
Pokračování 28Az 18/2012

-7-

jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.

Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Na území Ukrajiny v současné době nedochází k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu, právě tak není země ve vojenském konfliktu s jiným státem, a proto případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z Informací MZV opatřených žalovaným vyplývá, že neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany žádný postih při návratu na Ukrajinu nehrozí, obavy žalobce a jeho družky z možných násilných reakcí jejího bývalého manžela je možné řešit s ohledem na rozlehlost Ukrajiny a stejně tak za pomoci orgánů policie či dalších kompetentních složek.

K otázce práva na realizaci soukromého a rodinného života, jež má oporu v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod si krajský soud kromě dostatečného a fundovaného rozboru provedeného k této otázce žalovaným v přezkoumávaném rozhodnutí rovněž dovoluje analogicky odkázat na závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 48 Az 70/2008-37, v němž se uvádí, že *„vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v ČR podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb).“*

Konečně zdejší soud neshledal ani důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9. 7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru žalovaný rozhodl plně v souladu se zákonem veden zjištěním konkrétní situace a seznámen s informacemi o Ukrajině, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovený advokát do doby písemného vyhotovení rozhodnutí odměnu nevyúčtoval, o její výši krajský soud po obdržení specifikace výše odměny rozhodne samostatným rozhodnutím.

Pokračování

28Az 18/2012

-9-

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. března 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v. r.
samosoudkyně